

Sygn. akt VII U 1345/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 listopada 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Marcin Graczyk

Protokolant: st. sekr. sądowy Dominika Kołpa

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 listopada 2016 r. w Warszawie

sprawy Z. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania Z. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

z dnia 21 lipca 2016 r. znak: (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VII U 1345/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 21 lipca 2016 r. znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. omówił ubezpieczonemu Z. M. przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Rozstrzygnięcie decyzji ww. organ oparł na przepisach ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wskazując, iż Komisja Lekarska ZUS, orzeczeniem z dnia 13 lipca 2016 r. stwierdziła, iż ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy (decyzja z dnia 21 lipca 2016 r. akta rentowe).

Z. M. w dniu 20 sierpnia 2016 r. złożył za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. odwołanie od ww. decyzji z dnia 21 lipca 2016 r. znak: (...).

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony wskazał, że jego stan zdrowia nie pozwala mu na podjęcie pracy. W związku z tym wniósł o ponowne przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (odwołanie z dnia 20 sierpnia 2016 r., k.2a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. w dniu 25 sierpnia

2016 r. zajął stanowisko w sprawie i wniósł o oddalenie odwołania. Uzasadniając swe stanowisko organ rentowy wskazał, że orzeczeniem z dnia 13 lipca 2016 r. Komisja Lekarska ZUS uznała odwołującego się za zdolnego do pracy. Dodatkowo organ rentowy wskazał, że ubezpieczony pobierał rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy, a świadczenie to przysługiwało do 30 czerwca 2016 r. (odpowiedź na odwołanie z dnia 25 sierpnia 2016 r.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Z. M., urodzony w dniu (...), w dniu 19 listopada

2015 r. złożył pierwszy wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy. Do powyższego wniosku odwołujący dołączył kwestionariusz dotyczący okresów składkowych i nieskładkowych oraz dokumentację potwierdzającą okresy zatrudnienia (wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy, k. 1-52 a.r.).

W celu ustalenia stopnia niezdolności do pracy, odwołujący został skierowany na badanie do Lekarza Orzecznika ZUS, który orzeczeniem z dnia 16 grudnia 2015 r. uznał badanego, za osobę całkowicie niezdolną do pracy do 30 czerwca 2016 r. (orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 16 grudnia 2015 r., k. 25 a.s.).

W oparciu o powyższe orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS, organ rentowy wydał w dniu 12 stycznia 2016 r. decyzję, znak: (...), przyznającą ubezpieczonemu prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy, do dnia 30 czerwca 2016 r. (decyzja z dnia 12 stycznia 2016 r., znak (...), k.57 a.r.).

W związku ze zbliżającym się upływem wskazanego wyżej terminu w dniu 1 czerwca 2016 r. odwołujący złożył ponowny wniosek o przyznanie na jego rzecz renty z tytułu niezdolności do pracy (wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy, k.89 a.r.).

W toku postępowania wyjaśniającego odwołujący został skierowany na badanie lekarskie przez Lekarza Orzecznika ZUS, który orzeczeniem wydanym w dniu 22 czerwca 2016 r. uznał badanego za zdolnego do pracy (orzeczenie lekarza Orzecznika ZUS, z dnia 22 czerwca 2016 r., k.91 a.s.).

Na skutek wniesionego sprzeciwu od ww. orzeczenia, odwołujący został skierowany na badanie lekarskie przez Komisję Lekarską ZUS, która orzeczeniem wydanym w dniu 13 lipca 2016 r. uznała badanego za zdolnego do pracy (Orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS, z dnia 13 lipca 2016 r., k. 97 a.r.).

W oparciu o powyższe orzeczenie organ rentowy wydał w dniu 21 lipca 2016 r. decyzję, znak: (...) odmawiającą ubezpieczonemu prawa do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podniósł, że ubezpieczony nie spełnia przesłanek wynikających z przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., Na 1440 z późn. zm.), a mianowicie stwierdzono, iż nie jest on niezdolny do pracy.

W związku z niekorzystną decyzją organu rentowego, Z. M. złożył odwołanie do tut. Sądu, inicjując tym samym niniejsze postępowanie.

Postanowieniem z dnia 1 września 2016 r. Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego lekarza specjalisty z zakresu kardiologii celem ustalenia, czy wnioskodawca jest zdolny czy też całkowicie lub częściowo niezdolny do pracy, ze szczególnym wskazaniem daty powstania tej niezdolności, czy jest to niezdolność trwała czy okresowa, a jeżeli okresowa to na jaki okres, jeżeli nastąpiła zmiana stanu zdrowia to na czym ona polegała (postanowienie z dnia 1 września 2016 r., k. 6 a.s.).

W opinii z dnia 27 września 2016 r. biegły sądowy z zakresu kardiologii W. S. stwierdził, że u opiniowanego istnieje choroba wieńcowa, która objawiła się zawałem mięśnia serca, skutecznie leczonym angioplastyką zwężonej tętnicy wieńcowej z założeniem dwóch stentów. W ocenie biegłego choroba nie doprowadziła do istotnych strukturalnych i czynnościowych zmian w sercu. Współistniejące nadciśnienie tętnicze jest dobrze kontrolowane przy pomocy leków hipotensyjnych i – poza wieńcowymi- nie doprowadziło do innych powikłań narządowych . Nie stwierdził zaburzeń rytmu ani objawów niewydolności serca. Reasumując biegły wskazał, że na podstawie badania klinicznego oraz analizy dołączonych do akt dokumentów, nie stwierdził u opiniowanego niezdolności do pracy z przyczyn kardiologicznych (opinia z dnia 27 września 2016 r., k.14-17 a.s.).

Strony procesu nie zgłosiły uwag i zastrzeżeń do opinii ww. biegłego.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zawartych w aktach sprawy i aktach rentowych. Zdaniem Sądu powołane wyżej dokumenty, w zakresie w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny.

Jednocześnie w toku sprawy Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego lekarza specjalisty z zakresu kardiologii celem jednoznacznego ustalenia stanu zdrowia odwołującego. W ocenie Sądu Okręgowego wnioski zawarte w sporządzonej przez biegłego opinii należy podzielić w całości. Opinia bowiem została wydana po przeprowadzeniu szczegółowych badań przedmiotowych odwołującego i wnikliwej analizie całości dokumentacji medycznej zawartej zarówno w aktach sądowych jak i aktach rentowych ubezpieczonego. Opinia biegłego jest wyczerpująca, a także została sporządzona w sposób jasny i logiczny oraz nie pozostawia wątpliwości co do dokładnego określenia stanu zdrowia odwołującego. Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Okręgowy uznał, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stanowi wystarczającą podstawę do wydania orzeczenia kończącego postępowanie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Odwołanie Z. M. od decyzji organu rentowego z dnia 21 lipca 2016 r. znak: (...) nie zasługuje na uwzględnienie.

W myśl art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. Jest niezdolny do pracy;
2. Ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
3. Niezdolność do pracy powstała w okresach składkowych wymienionych w ustawie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

W treści wskazanej wyżej regulacji zostały określone warunki konieczne do powstania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Warunki te muszą być spełnione łącznie.

Niezdolność do pracy jest kategorią ubezpieczenia społecznego łączącą się z całkowitą lub częściową utratą zdolności do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu bez rokowania jej odzyskania po przekwalifikowaniu (art. 12 ustawy). Przy ocenie stopnia i trwałości tej niezdolności oraz rokowania, co do jej odzyskania uwzględnia się zarówno stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, jak i możliwość wykonywania pracy dotychczasowej lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne ubezpieczonego (art. 13 ust. 1 ustawy) (wyrok Sądu Najwyższego – Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 28 stycznia 2004 roku, II UK 222/03). Prawo do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy przysługuje zatem w wypadku wypełnienia wszystkich przesłanek z art. 57 pkt.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku.

Art. 12 powołanej wyżej ustawy rozróżnia dwa stopnie niezdolności do pracy – całkowitą i częściową. Zgodnie z ust. 3 w/w przepisu częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Z kolei całkowita niezdolność do pracy polega na utracie zdolności do wykonywania jakiejkolwiek pracy.

Przechodząc do merytorycznej oceny zasadności złożonego przez ubezpieczonego Z. M. odwołania należy wskazać, że zaskarżona decyzja organu rentowego jest prawidłowa, albowiem odpowiada rzeczywistości stanowi rzeczy. W przedmiotowej sprawie, Sąd uwzględnił opinię wydaną przez biegłego z zakresu kardiologii W. S., uznał ją za wyczerpującą, poddającą wszechstronnej analizie stan zdrowia ubezpieczonego w odniesieniu do jego możliwości

zawodowych. Wnioski zawarte w przedmiotowej opinii nie nasuwały wątpliwości, co do ich trafności, zatem brak było podstaw do dalszego prowadzenia materiału dowodowego. Biegły jest bowiem doświadczonym specjalistą z tej dziedziny medycyny, która odpowiada schorzeniom ubezpieczonego. Opinię wydał po zapoznaniu się ze wszystkimi dokumentami leczenia przedłożonymi przez ubezpieczonego. W ocenie Sądu biegły rzeczowo uzasadnił swoje stanowisko odnośnie zdiagnozowanych u wnioskodawcy schorzeń i ich wpływu na jego zdolność do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami.

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności z opinii biegłego sądowego wynika, że występująca u Z. M. choroba wieńcowa nie stanowi przeciwwskazań do pracy zawodowej. Biegły jednoznacznie stwierdził, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy i może pracować zgodnie z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Jednocześnie zdaniem Sądu oceny powyższej w niczym nie może zmienić przekonanie ubezpieczonego o złym stanie jego zdrowia. Zgodnie bowiem z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, subiektywne przekonanie strony o niezdolności do pracy ze względu na stan zdrowia nie może mieć decydującego znaczenia dla ustalenia prawa do świadczenia rentowego, albowiem miarodajny jest obiektywnie istniejący stan zdrowia, stwierdzony w specjalności odpowiadającej schorzeniom osoby badanej (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 października 1968 r., III PRN 66/68).

W tej sytuacji Sąd Okręgowy, na podstawie wszechstronnej analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz w oparciu o obowiązujące przepisy prawa przyjął, że odwołanie wnioskodawcy było bezzasadne i na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., podlegało oddaleniu.

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)